

Welke prijs
betaal je om de
nachtmerries
te stoppen?

MARCO DE FRANCHI HET MEESTER BEDROG

XANDER
THRILLER

PROLOOG

De man die je hebt gedood staat voor je. Hij staart je vragend en niet-begrijpend aan. Zijn schedeldak is nog heel, hoewel jij donders goed weet dat het schot uit jouw 9 mm hem aan diggelen heeft geschoten. De bloedspetters en stukjes hersenweefsel spelen nog steeds de hoofdrol in het filmfragment dat maar door je hoofd blijft spoken.

‘Je bent niet echt, je bent een waanbeeld,’ mompelt je en dat geeft even lucht. Zo moet het, is je gezegd: bestrijd de waanbeelden met je verstand. En indien nodig met je geheugen.

En het is juist je geheugen dat je vertelt dat het onmogelijk is wat je overkomt.

Deze man is al bijna twee jaar dood. Jij hebt hem vermoord, dus kan hij onmogelijk springlevend voor je neus staan. Zijn verbaasde blik is niet echt. Net als de schaduw die zich achter hem uitstrekt.

Maar je verstand wankelt. Je gedachten trillen.

Deze man is de duivel waarvan je dacht dat je de aarde ervan had bevrijd. Je hebt hem neergeschoten. Niet alleen om het leven van je vriend te redden, maar ook omdat je die vuile grijns van zijn gezicht wilde vegen. Je was blij toen je hem had gedood, al heeft het je ook de zwarte kant van je karakter laten ontdekken.

Toch staat hij daar gewoon, alsof er niets gebeurd is. Roerloos, onder de gewelven van het gebouw dat zijn zonden toedekte.

Hij leeft. Hij is geen hallucinatie, hij is je nieuwe realiteit.

Jij bent niet langer politieagent Gabriele Piovesan. Je bent nog slechts de moordenaar die zijn hoofd buigt voor de beul.

‘Jij kunt niet over mij oordelen,’ zeg je, zonder hem aan te kijken. ‘Jij was het kwaad. En je onderhandelt niet met het kwaad. Je roeit het uit. Zoals ik met jou heb gedaan.’

Hij antwoordt niet. Hij lijkt na te denken over je woorden.

‘Kom op,’ spoor je hem aan. ‘Doe het dan. Daarom heb je me toch hiernaartoe gesleept? Omdat ik nu precies ben zoals jij.’

De man lijkt te ontwaken uit een soort van apathie. Hij komt dichterbij en heft zijn rechterhand op. Hij heeft een pistool vast, dat zwart is als de duisternis die jullie omringt. Hij zet de loop tegen je rechteroog. 'Je hebt gelijk,' zegt hij. 'En nu ga jij eindelijk dood.'

Hij haalt de trekker over.

DEEL I

GEESTEN

En wees niet bevreesd voor hen die het lichaam doden en de
ziel niet kunnen doden, maar wees veeleer bevreesd voor Hem
die zowel ziel als lichaam te gronde kan richten in de hel.

Mattheüs 10:28

1

De winter was blijven hangen in Scheveningen. De staart van het noodweer beukte op de smalle, grijze zandstrook waar de Noordzee zijn golven neersmeet, een ziedende, zilte watermassa. Het bulderen van de wind, de ijzige waterspetters en snijdende windstoten van de noordwestenwind drongen zelfs door tot de schuilplek waar de man zat. Slechts enkele kilometers landinwaarts, in het keurige, rustige stadscentrum van Den Haag, was het weer juist zacht en bijna sereen. Dat wist hij doordat hij van het hoofdkantoor van Europol kwam, dat door een onrustbarend toeval niet ver verwijderd was van de plek waar hij nu zat.

Carlos Gimenez was zijn naam. Zijn eigenlijke functie binnen het Europol-team onder leiding van François Castaldi was profiler. Tot dusver had hij zich vanuit die rol beziggehouden met analyses, lekker warm en veilig achter zijn computer. Maar vandaag wilde de Italiaanse hem ter plaatse. 'Als je echt wilt begrijpen achter wat voor lui we aan zitten, moet je zo dichtbij gaan dat je ze op je huid kan voelen, ze kan aankijken. Maak je handen maar eens een keertje vuil, Carlos.'

Eigenlijk had Gimenez ook best zin om een keer zijn nek uit te steken. Het bood hem de kans om een beslissende rol te spelen ondanks, of misschien juist dankzij, de vermoedheid en de stress.

Hij keek nog eens op zijn horloge: intussen zat hij meer dan negen uur ineengedoken in dat houten huisje zand te happen, nat tot op het bot. En het kon nog weleens negen uur duren. En nog eens negen. Wat hij er ook voor moest laten schieten, hij bleef zitten waar hij zat.

Hij had het gevoel dat hij het min of meer aan haar verschuldigd was, aan die Italiaanse politieagente. Zijn collega's dachten er al net zo over. Soms bespraken ze onderling de gebeurtenissen die haar daar hadden gebracht. Ze liet nooit iets doorschemeren van de folteringen die ze had ondergaan, in haar houding noch in haar woorden. Het vergde waardigheid en moed om zoiets als wat zij had meegemaakt achter je te laten.

Gimenez focuste weer op de ingang van het hotel. Hij wisselde af tussen met het blote oog globaal het strand af turen en details bekijken met de Zeiss-verrekijker. Af en toe liet iemand met minder stalen zenuwen door een onvoorzichtige beweging de portofoons kraken. En er waren nog geen twintig minuten voorbijgegaan sinds Castaldi, die de operatie leidde, hem had gevraagd of er nieuws was. Gimenez begreep die spanning. Hoewel het niet de eerste keer zou zijn dat het team een boel energie en hoop verspilde, hoe veelbelovend de informatie in dit geval ook leek. Misschien wel juist omdat die in dit geval van haar kwam, van de Italiaanse politievrouw.

Het resultaat was die buitenproportionele politie-inzet in Scheveningen rond het Alhambrahotel, die lastminute was georganiseerd zonder al te veel dekmantels, vanwege de overtuiging dat de personen die ze zochten zich in dat gebouw ophielden.

Ze hoefden alleen maar veel geduld op te brengen, te veel voor sommigen. Daarom had Gimenez Castaldi's vraag beantwoord met een laconiek 'niks te melden', waarna hij weer was gaan observeren.

Het Alhambra was zichtbaar in verval aan het raken, al had het nog steeds de charme van een vroegnegentiende-eeuws hotel, met zijn hoge glas-in-loodramen, balkons met zeezicht en kitscherige torentjes van waaruit je je blik langs de horizon kon laten dwalen. Enkel de gesloten gordijnen deden vermoeden dat de accommodatie leegstond, maar dat was bedrog. De kolos van steen en hout was niet dood. Achter de blinde ramen schuilde het kwaad, dat alleen maar het juiste moment afwachtte om te ontwaken. En daarom was hun team dus daar. Om te voorkomen dat dat beest opnieuw slachtoffers zou gaan verslinden, om te proberen er zo veel mogelijk te redden.

De laatste zonnestralen vielen op de door de tijd en het zout wit uitgeslagen gevel en dansten over de ruiten van de imposante voordeur.

Iemand had de deur opengedaan. Iemand kwam erdoor naar buiten.

Gimenez stelde de Zeiss scherp en hield hem stevig vast.

Een man. Winterjas tot op de knieën. Lang, blond haar dat wapperde in de wind.

Voor de zekerheid keek Gimenez op zijn telefoon en scrolde voor de zoveelste keer langs de foto's van de verdachten die ze nu al maanden zochten. De man hoorde erbij, hij heette Robert Jacobs.

Ze zaten op de juiste plek.

Gimenez wilde net die bevestiging in de portofoon fluisteren, toen hij de voordeur achter de man dicht zag vallen. Hij meende de klap bijna door de lege ruimtes van het Alhambra te kunnen horen galmen, vermengd met het bulderen van de zee. Jacobs wendde zijn blik naar een leeg stuk strand en bleef enkele seconden, een minuut misschien, roerloos staan. In het houten huisje wist Gimenez zich veilig, niemand kon hem daar zien. En toch had hij het gevoel dat Jacobs zijn aanwezigheid had opgemerkt. Alsof hij hem had geroken.

Ik weet dat je er bent. Ik weet het. Ik ruik je.

Maar kennelijk had Jacobs andere dingen aan zijn hoofd, want alsof hij plotseling tot de werkelijkheid terugkeerde, liep hij over de boulevard weg.

Dat was het moment. Via de portofoon lichtte Gimenez zijn collega's in.

De eerste die reageerde was de Italiaanse. Haar naam was Valentina Medici en voor zover Gimenez wist, had zij het monster dat zich in dat hotel verborg heel goed gekend. Het had haar verzwolgen. Maar ze was bovengekomen uit de draaikolk.

2

Robert Jacobs was drieëndertig jaar en werd gezocht voor ontvoering en moord. Zijn laatste slachtoffer was een jong meisje, dat hij in een voorstad van Londen had ontvoerd en twee maanden had vastgehouden. Hij had haar herhaaldelijk gedrogeerd en uiteindelijk gewurgd. Waarschijnlijk was hij vuurwapengevaarlijk. Volgens hun bronnen maakte hij deel uit van een ondergrondse organisatie die achter duizend-en-één namen schuilging en waarover iemand ooit had gezegd dat die was ontstaan in Gehenna, de Bijbelse plek waar Moloch kinderen at.

Commissaris Valentina Medici kende het hele dossier van de man uit haar hoofd. Jacobs zou zich niet makkelijk laten pakken. Maar als het

hen lukte, dan kregen ze een schat aan informatie in handen, het eerste bruikbare spoor sinds lange tijd. Ze moesten alles op alles zetten om ervoor te zorgen dat de operatie zou slagen.

Zijn signalement was twee dagen daarvoor bekend geworden met de arrestatie van een Turk bij een anti-drugsoperatie. Er waren twee drugskoeriers aangehouden die met twintig kilo pure cocaïne in een vrachtwagen op weg waren naar Zuid-Europa. De ene had direct om een deal gevraagd en hij had verteld over meisjes die ontvoerd waren en mensenhandel die vanuit daar, vanuit Den Haag, werd georganiseerd. De Turk vertelde dat hij naast drugs allerlei illegale handel vervoerde. Zijn vorige lading had bestaan uit meisjes. Heel mooie, heel jonge meisjes. Hij wist niet wat er van ze was geworden, maar hij had zo het idee dat hun geen lang leven beschoren was.

Zodra het bericht bij Europol was beland, vanwege de bevoegdheden van de transnationale organisatie op het gebied van mensensmokkel, had Valentina geëist dat zij het eerste verhoor zou afnemen en Castaldi had haar haar zin gegeven.

Voor ze de kamer binnenging waar de arrestant zat, had Valentina tegen de aanwezige collega's gezegd: 'Willen jullie de camera's uitschakelen?'

De drie dienstdoende cipers hadden haar verbluft aangekeken. Het was een ongewoon verzoek. Maar ze wisten dat hun collega een bijzondere bevoegdheid had. Een van de drie had het voortouw genomen en het videobewakingssysteem gedeactiveerd. 'Hij is helemaal van u.'

Het laatste beeld op het netvlies van de agenten was van de dikke Turk die met handboeien om aan tafel zat en de Italiaanse commissaris ploerterig aankeek. 'Een vrouw?' had hij smalend gezegd. 'Beter.'

'Eens,' had zij ijskoud teruggekaatst, waarna ze de deur in het slot had laten vallen.

Niemand anders was erbij geweest. Minder dan tien minuten later was Valentina Medici de verhoorruimte uit gekomen en iedereen dacht dat ze had gefaald.

'Ik weet wat ik moet weten. Jullie beurt,' had zij echter gezegd.

Het gezicht van de Turk vertoonde geen sporen, uiterlijk wees niets op een mishandeling, maar zijn handen beefden als rietjes en zijn blik was dood. Toen ze hem wilden vastpakken om hem weg te leiden, hief

hij geschrokken zijn arm in een afwerend gebaar. Alsof hij net was ontwaakt uit een vreselijke nachtmerrie.

Niemand had haar gevraagd hoe ze het had klaargespeeld en Valentina Medici keek wel uit om het te vertellen.

En nu zat hun hele team precies op de plek waar volgens die Turk de ontvoerde meisjes werden vastgehouden.

Valentina had geduldig het teken afgewacht. Zij had de eer om het startsein te mogen geven voor de inval in het Alhambrahotel. Achter in de Ford Transit die ze afgelopen nacht in de buurt hadden geparkeerd, niet te ver van het hotel maar ook niet te dichtbij, alsof het een verlaten voertuig was, had ze in stilte geconcentreerd zitten wachten. Ze had niemand bij zich in het busje gewild. Het dichtstbijzijnde interventieteam zat honderd meter van haar vandaan. Eén verkeerde beweging, een onverhoedse reflex, een te vroeg dichtgeslagen portier, zou degene die zich in het hotel verborgen hield alarmeren.

Hopelijk iemand die Hannie Janssen heette.

Toen Gimenez, de agent die het dichtst bij de ingang van het Alhambra zat, Jacobs' aanwezigheid had doorgegeven, dwong Valentina zich al haar emoties, die ze in haar hart en maag voelde exploderen, in bedwang te houden. Ze vertrouwde op Carlos.

Ook vanbinnen verstilde Valentina. Ze wiste de bijna twee uitputtende jaren en alle doodlopende sporen uit, om zich volledig op dat ene, ongrijpbare moment te concentreren. Toen vroeg ze aan haar collega om haar de maat te geven, als van een muziekstuk, waaraan je je moet houden. De maat van Jacobs' bewegingen. Een maat om precies het moment uit te rekenen dat hij langs de bus zou komen waarin zij met ingehouden adem wachtte. Ze moesten koste wat kost voorkomen dat Jacobs degenen in het hotel kon waarschuwen. Eén geluidje te veel kon iemand achter die Jugendstilgevel al fataal worden. Misschien meerderen. Want zo waren degenen die ze zochten. Ze lieten niemand leven.

En dus gaf Gimenez de maat aan: 'Hij loopt.' En even later, na een vierkwarttel, die hij van het muziekblad las, zijn stem raspand van de spanning: 'Hij staat voor je auto.'

Valentina gluurde naar de videofeed van de microcamera die aan de buitenkant van de Transit was gemonteerd. Die bood maar gedeeltelijk zicht, want ze hadden het busje niet al te dichtbij durven zetten. De

camera besloeg het laatste stukje van de straat, alleen het deel vlak voor de motorkap van het busje. Maar dat moest voldoende zijn. Ze rekende uit wanneer Jacobs haar zou passeren.

Het volgende moment zag ze hem, toen het licht van het onzichtbare oog van de camera op hem viel en de groothoeklens hem uitvergrootte.

Hij leek op zijn hoede. Op zijn gezicht stond niets dan wreedheid en waakzaamheid.

Valentina maakte zich klaar om het busje te verlaten. Haar wapen, een SIG Sauer P365 SAS, was geladen en gereed. In haar hoofd telde ze. Een... twee...

Onverwachts geschreeuw deed haar tandenknarsen. Daarna scheurden de pistoolschoten de ijzige Scheveningse ochtendstilte aan flarden.

Zonder aarzelen gooide Valentina de laaddeuren open. Een ervan klapte tegen de zijkant van de bus en kwam teruggekaatst. Hij miste haar op een haar na, ze was net op tijd buiten, de striemende regen in haar gezicht, één knie op het asfalt, in schiethouding, haar handen hielden het automatische wapen in de aanslag. De lucht, die dik was van ozon, vulde zich met de geur van cordiet.

In een flits begreep ze wat er was gebeurd.

De patrouille die honderd meter verderop had gezeten, langs de boulevard, had niet op haar startsein gewacht en was direct na Gimenez' mededeling in actie gekomen. Te vroeg.

Een van de twee agenten die op haar opdracht vooruitgelopen waren, klemde wankelend zijn pistool vast, met zijn vrije hand tegen zijn maag gedrukt. De andere agent lag bewegingloos op de grond.

Robert Jacobs kwam veel jonger op haar over dan hij was. Misschien door het lange blonde haar dat rond zijn gladde gezicht wapperde. Of door zijn grote, stralende ogen waarin de gloed van het vuurgevecht nog na-ijlde. Of de triomfantelijke en angstige grimas die het grijzige gelaat openbrak dat het camerabeeld slechts enkele seconden daarvoor gevat had. Het was net een schooljongen die op heterdaad was betrapt bij zijn kattenkwaad. Trots op wat hij teweeg kon brengen. En dodelijk, wat de agenten te laat hadden ingezien.

Zodra hij haar opmerkte, maakte Jacobs een draai en richtte zijn wapen – een semiautomatische Beretta – met gestrekte armen op haar, gereed om te doden, zonder het plezier dat hij daarbij ervoer te verbergen.

Valentina had nog nooit op iemand geschoten. Maar de afgelopen tijd zat haar leven sowieso vol immense veranderingen en ze had geweten dat er een dergelijk moment kon komen. Ze was voorbereid om te doden. Of te sterven.

De doden hebben niets te verliezen.

Er was geen tijd om te kiezen. Jacobs voelde haar twijfel. Vliegensvlug verplaatste hij zijn wapen naar de agent die kreunend op het asfalt geknield zat. Het bloed tussen de vingers die tegen zijn buik drukten was donkerrood.

‘Ik maak hem af,’ sprak Jacobs met vaste, bijna vreedzame stem. ‘Hier voor je neus.’

Valentina knikte. Nog meer slachtoffers was geen optie. Niet door haar toedoen. Ze dacht geen moment meer na, want die tijd had ze niet. Ze ontspande en legde het wapen op de grond. Jacobs grijnsde.

De doden hebben niets te verliezen.

En ik ben al dood.

De schreeuw achter haar liet haar schrikken en ook Jacobs werd erdoor verrast, hij keek op, met zijn wapen nog steeds op de agent aan zijn voeten gericht.

Op zijn beurt hield Carlos Gimenez hem onder schot. Zijdelings zag Valentina de grote angstogen van de Spanjaard, ze hoorde hem hijgen van het rennen over het strand en ze zag hoe zijn handen trilden, die het wapen op Jacobs richtten.

Nee! Niet zo!

Gimenez maakte geen schijn van kans tegen die meedogenloze moordenaar.

‘Commissaris,’ schreeuwde de profiler. ‘Bent u gewond?’ Ook zijn stem trilde.

Valentina zag Jacobs verrast zijn wenkbrauwen optrekken. Er viel een schaduw over het gezicht van de moordenaar, kort maar definitief. Valentina ving zijn vertwijfelde blik op. En iets anders, iets wat ze niet kon plaatsen. Iets onbeschrijflijks wat haar nog lang zou achtervolgen.

Robert Jacobs staarde haar aan. Glimlachte. Draaide zijn wapen, zette de loop tegen zijn slaap. Schoot.

3

De stem van François Castaldi schalde door haar oortjes als een ijskoude wind die maakte dat ze haar ogen half dichtkneep en die haar haren in haar gezicht blies. Ze negeerde hem alsof het haar niet betrof. Voor haar bestonden alleen Jacobs' lichaam, languit op de strandweg, zijn glimlach, die ondanks de ravage die de Beretta had aangericht zichtbaar bleef, en de penetrante geur van buskruit die de lucht vulde. Maar er was ook een beeld dat in haar brein opdoemde: een vrouw die vanuit een hotelraam toekeek en glimlachte, precies zoals Jacobs. Ook zij was niet bang voor Valentina. Integendeel, ze wachtte op haar.

Ze keek. De gordijnen waren gesloten, de vrouw voor het raam was verdwenen. Of ze was er nooit geweest.

Achter zich hoorde ze de rest van haar team komen aanrennen. Iemand schreeuwde dat de gewonden geholpen moesten worden. Zelf bleef ze naar de gevel van het Alhambra staren alsof de vrouw er nog te zien was en haar met enkel haar blik kon uitdagen.

Carlos Gimenez stond roerloos voor haar, met zijn gewapende arm slap langs zijn been. Zijn ogen schoten van het lijk naar haar. Valentina vroeg zich af of hij ook die rare blik in Jacobs' ogen had gezien voordat hij schoot.

Misschien heb ik het me ingebeeld.

'Valentina, reageer eens!'

Castaldi's stem door de portofoon klonk getergd.

'Ja, ik hoor je, François,' antwoordde ze uiteindelijk met haar vinger op het microfoonknopje op de revers van haar jas.

'Ik ben al op de hoogte,' zei hij vlug. 'Nog niet alles is verloren.'

'We moeten onmiddellijk naar binnen, anders is het te laat.'

Ze wist dat Castaldi, die op de centrale was gebleven, via de bodycam van een paar agenten meekeek. 'Ga dan maar gauw,' zei hij.

Zoals altijd gaf zijn vertrouwen haar moed. Zwijgend kwam ze in actie.

4

Valentina had Castaldi voor het eerst in Rome ontmoet, in het café van de afdeling Misdaadbestrijding, nu bijna twee jaar geleden.

François had zich een weg gebaand tussen de tientallen collega's die de grote restauratieruimte bezochten om eventjes van hun paperassen verlost te zijn. Hij was op haar afgestapt met de brutale glimlach die ze goed zou leren kennen.

'Sorry, Valentina Medici toch? De beroemde politiefunctionaris die mede een van de gruwelijkste seriemoordenaars van Europa heeft opgespoord en geneutraliseerd?'

'Geneutraliseerd', precies dat woord had hij gebruikt, alsof 'doden', 'vermoorden', 'eliminieren' woorden waren met een te gewelddadige gevoelswaarde voor zo'n vriendelijke man als hijzelf.

Valentina had verontwaardigd geantwoord.

'Ik weet niet wie jij bent, dat je een agent "beroemd" noemt die om een moordenaar "te neutraliseren" misschien wel alles kwijtgeraakt is, haar leven, werk, vooruitzichten... Maar dat terzijde, ja, ik ben Valentina Medici en nee, ik zit niet te wachten op verkooppraatjes.'

Tot haar verbazing was Castaldi in de lach geschoten, zo erg dat de grijzende lok op zijn voorhoofd op en neer danste alsof die een eigen leven leidde.

'Nou, ik heb anders wel iets moois in de aanbieding,' zei hij vrolijk.

Ze keek hem kil aan. Haar instinct vertelde haar dat ze hem de pot op moest sturen en dat beleefde rotlachje van zijn gezicht moest vegen. Maar ze keerde hem slechts de rug toe en liep zwijgend weg.

Castaldi was een vasthoudend type, had ze ontdekt. Hij volgde haar naar het tafeltje waar zij in haar eentje haar koffie had willen drinken, nam ongevraagd plaats en bezorgde haar de ongewenste maar vurigste adrenalinestoot die ze had ervaren sinds ze door een groep moordlustige psychopaten was ontvoerd.

Hij legde iets voor haar op tafel en dekte het toe met zijn hand. En eindelijk met een serieus gezicht zei hij: 'Jij weet wie dit is. En als je wilt, is ze voor jou.'

Hij tilde zijn hand op en toonde een oud zwart-witfotosignalement. Het gezicht van een jonge vrouw met kort lichtbruin haar, een doodse blik in de ogen en de kin iets naar voren gestoken alsof ze iedereen die de foto bekeek, ook in de toekomst, wilde uitdagen.

Er was een naargeestigheid in Valentina's ogen en in haar hart gekomen, die enkele seconden aanhield. Het was als op een landmijn stappen die in haar verleden begraven lag. Ze werd met zo'n kracht van haar stuk geblazen dat ze bang was dat ze had gegild. Alles kwam weer naar boven. De wonden, de pijn, het genot bij die vrouw om Valentina's kreten.

'Die ken ik inderdaad.'

Castaldi bekeek de foto vluchtig, alsof hij controleerde of hij de juiste had laten zien, en bestudeerde daarna Valentina weer, observeerde haar lippen. Ze wist dat die trilden, maar ze kon het niet helpen.

'Jij kent haar als Hannie Janssen, maar ze heeft nog meer namen,' vervolgde Castaldi zijn verhaal. 'We weten eigenlijk niet wie ze echt is. Maar wel wat ze doet. En wat ze met jou heeft gedaan. Ik heb de opdracht om haar te vinden en aan Justitie over te dragen.'

Hij bleef haar aanstaren zoals zij naar de foto op tafel bleef staren. Toen pakte Castaldi hem weg en stopte hem in zijn binnenzak. Valentina schokte. Alsof ze even geen lucht had gekregen.

Castaldi stond op en plakte de glimlach weer op zijn gezicht, zij het iets minder opdringerig nu.

'Dit is dus wat ik je wilde aansmeren: gerechtigheid. Wraak, zo je wilt. Mij om het even. Ik heb je nodig.'

Dat was het moment geweest dat Valentina hem aandachtiger bekeek. En ze vroeg: 'En wie de fuck ben jij?'

Castaldi legde het uit. Hij herhaalde zijn aanbod.

Ze sloeg het af, die eerste keer. Ze peinsde er niet over. Ze was niet eens in staat het te overwegen. Niet op dat moment. En toen hij aandrang, zei ze weer nee. En nog eens nee.

Maar daar bleef het niet bij. Iemand hielp haar om van gedachten te veranderen. Want uiteindelijk waren Valentina's dromen inderdaad doordrenkt van haat. Castaldi bood haar de mogelijkheid om die gevoelens te stillen.

Hannie Janssen moest dood.

Een maand later had Valentina de centrale operationele dienst van

de Italiaanse Staatspolitie, de SCO, verlaten en stapte ze in het vliegtuig naar Den Haag, naar het hoofdkantoor van Europol, om daar haar nieuwe klopjacht te starten.

5

Ze viel het Alhambra binnen met een diepzwart voorgevoel. En ze wist dat alle agenten die met haar meekwamen zonder uitzondering dat drukkende gevoel ook ervoeren. Later was er tijd om hun wonden te likken, om hun fouten na te gaan. Eerst moesten ze zo veel mogelijk levens zien te redden. Het vuurgevecht op het strand had met zijn kabaal natuurlijk Jacobs' handlangers gewaarschuwd, die zich ergens in het grote Alhambra verschuilden.

De agenten, Valentina voorop, hadden verwacht een bloedbad aan te treffen.

De begane grond van het grote gebouw was echter als een verlaten voortoneel. Een immense hal met lange, ooit witte gordijnen voor hoge raampartijen, die deinden als ijle geesten in hun poging weg te kronkelen van het licht van de zaklampen. Het gegil dat Valentina hoorde kwam niet van veroordeelden, het was de wind die vanuit de centrale hal protesterend door de gangen floot.

'Sj Jezus, ik dacht dat ik kinderen hoorde huilen!' riep een van de agenten naast haar. Valentina snapte hem wel. Die hadden ze per slot van rekening ook verwacht. Vrouwen en kinderen, ontvoerd, gemarteld, gedood.

Iemand schreeuwde orders, de agenten verspreidden zich over de verdiepingen. In de hal, die vol tafeltjes, stoelen en andere meubels stond, was niets anders te vinden dan het verleden van het hotel, toen het nog niet door een bloeddorstig geslacht was verkozen als het theater voor hun verderfelikheden.

Dit is de juiste plek, zei Valentina nog eens tegen zichzelf. Hier houdt ze zich schuil.

En ze ging mee de trap op.

6

Waar de begane grond uitgestorven had geleken en bevolkt door geesten, ademde de eerste verdieping de aanwezigheid van leven, voorzichtig en verholen. Er hing een andere geur. Een vage brandlucht, die zich vermengde met een subtieler aroma. Zweet, afwachting, angst. Er had iemand gewoond in die kamers. Iemand die er misschien nog was.

Na het vuurgevecht met Jacobs, had Valentina tegenstand verwacht in het gebouw. Maar er kwam niemand om zich op de agenten te storten die in oproeruitrusting de verlaten kamers uitkamden, de gangen en balkons afzochten en gaandeweg licht brachten in de duisternis die maanden onder de bestofte kristallen kroonluchters had geregeerd.

Ze waren er al snel van doordrongen dat er behalve Jacobs op dat moment niemand in het Alhambra huisde. Ze waren te laat.

Terwijl het gros van de agenten een ontspannen houding begon aan te nemen, hield Valentina haar pistool nog steeds stevig in beide handen. Met onverminderde concentratie. Het was nog niet voorbij. Dat zeiden niet alleen de ervaring en de honderden documenten die ze de afgelopen maanden had geanalyseerd. Een vertrouwde stem in haar binnenste zei het.

Hannie Janssen zat daar ergens. Te wachten op haar.

Ze bleef de ruimtes doorzoeken. Er restte haar nog één kamer, aan het einde van een lange gang met muren waaruit korte smeedijzeren armpjes staken die antieke lantaarntjes ondersteunden, waarvan het merendeel intussen gebroken was. De stroom was nog aangesloten en iemand had op de hele verdieping het licht aangedaan, waardoor de uitgestoken 'handjes', bezielde door het trillerige licht van de weinige lampjes die nog wel werkten, haar het idee gaven dat het gebouw langzaam ontwaakte. Het protesteerde tegen die indringers en maakte zich klaar om ze uit te drijven met alle woede die het in zich had.

Twee agenten kwamen uit de laatste kamer met de korte loop van hun MCX-geweren naar de grond gericht. Ze hadden een ontspannen houding en toen ze haar zagen, schudden ze hun hoofd: niks hier.

Aarzelend bleef Valentina staan. Beneden en boven begonnen haar

collega's op luidere toon te praten. Er klonk teleurstelling in hun opmerkingen, maar ook een begrijpelijke opluchting. Ze hadden verwacht in de hel terecht te komen, maar er was helemaal niets. Misschien had Jacobs in zijn eentje in dat oude hotel gezeten.

Castaldi sprak tegen haar door haar oortjes. 'Hoe is het daar, Valentina?'

'Het hotel lijkt leeg. Misschien zijn we te laat... of we zaten er faliekant naast.'

De haperingen op de lijn verstoorden zijn stem, maar ze verstond hem evengoed duidelijk.

'Dat is niet wat jij denkt, toch?'

Nee. Dat was het niet. Maar hoeveel procent koppigheid zat er in die overtuiging?

'Jacobs,' begon ze, 'Jacobs kwam hiervandaan. Maar we hebben tot nu toe geen enkel bewijs gevonden dat hij hier was... geen bed, niks.'

De allerlaatste blik in Jacobs' ogen stond op haar netvlies gebrand. Zijn verbazing. De vonk die de zelfmoord had aangekondigd. Alsof hij een heel precieze gedachtegang had gevolgd. Alsof hij haar had herkend.

De agenten die Valentina tegemoet waren gekomen, liepen door naar de begane grond. De deur van de kamer die ze hadden doorzocht stond nog open. Voorbij de drempel heerste een dikke, bijna tastbare duisternis.

Valentina stapte naar binnen.

7

Aanvankelijk zag ze niets. Ze liet het weinige meubilair één voor één verschijnen in haar gezichtsveld, dat gevormd werd door de baan die ze zag vanaf de achterkant van haar pistool door het vizier en die verlicht werd door haar zaklamp. Alsof ze toverde. Een bank. Twee leunstoelen. Een staande lamp die op een dode boom leek. Een kast. Een bijzettafel met een oude transistorradio erop, die haar het idee gaf dat ze door een

wormgat was gegaan en zowat een eeuw terug in de tijd was geworpen.

Haar hartslag bedaarde. Haar gevoel had niet geklopt. De kamer was echt 'veilig.' Maar de lichtbundel van de Mag Lite bleef het donker tarnten, alsof Valentina's handen onafhankelijk van haar handelden. Tot het lamplicht op een rechthoekig stuk vloer viel dat iets lichter van kleur was, naast de kast. Het parket was er niet donker verkleurd zoals in de rest van de kamer, alsof het logge meubel pasgeleden was verplaatst.

Valentina liep ernaartoe, overtuigd dat ze die scène al eens eerder had beleefd. In een ander leven. Met andere reisgenoten.

Ze legde haar oor tegen de kastdeur. Het enige wat ze hoorde was het kloppen van haar eigen hart, dat nu weer op volle toeren pompte. Ze stapte opzij en richtte de lichtstraal van haar lamp tussen de muur en de kastrand. Het was alsof het licht werd geabsorbeerd door de smalle kier tussen die twee oppervlakken. Alsof iets het ernaartoe trok en opslokte. Valentina boog haar hoofd, bracht haar mond tot vlak bij haar revers en drukte op het knopje om de microfoon van de portofoon aan haar riem te activeren.

'Laatste kamer van de gang op de eerste verdieping,' fluisterde ze. 'Hier is iets.'

Toen begon ze te beven. Ze voelde zich verdwijnen, alsof ze samen met het licht van de zaklamp de duisternis achter de kast in werd gezogen.

Achter de kast zat een metalen deur, zo een van dertien in een dozijn. Een deur zoals tijden geleden voor haar was opengegaan en achter haar gesloten was, haar had opgesloten. Achter die deur zat iets of iemand op haar te wachten.

Valentina stortte terug in de tijd. Ze eindigde waar ze niet heen wilde.

Waar ze niet naar terug wilde.

8

Gesprekken met patiënt A – Transcriptie van 12-02-2020, tijd 13.15 uur
– Fragment 2020/143/A.15. Volgnummer 7

- Hoe voelt u zich vandaag?
(Patiënt reageert niet.)
- Wilt u liever op een ander moment verdergaan?
- Nee.
- Goed. Kunnen we verder?
- Doen we dat niet altijd?
- Maar u antwoordt niet op mijn vragen.
(Patiënt blijft zwijgen.)
- Denkt u niet dat ik u kan helpen?
(Patiënt reageert niet.)
- Ik zal u enkele precieze vragen stellen over wat u is overkomen. Als u zin hebt om te antwoorden, antwoordt u maar. Bent u er klaar voor?
- Nee. Maar ga verder.
- Weet u hoeveel dagen u bent vastgehouden?
- Nee. Dat weet ik niet. Er was geen tijd, er was geen dag en nacht. Ik weet hoeveel dagen ik vastzat omdat me dat achteraf is verteld. Tien.
- Tien dagen. Kunt u mij vertellen wat het eerste is dat u nog weet? Het eerste wat u is overkomen nadat u wakker werd...
(Patiënt sluit de ogen en zwijgt.)
- Commissaris Medici...
(Patiënt reageert niet.)
- Valentina...
(Patiënt opent de ogen.)
- Valentina? Gaat het? Kunt u antwoord geven op mijn vraag?
- Ik weet het niet precies. Ik haal mijn herinneringen en dromen door elkaar.
- Droomt u over wat u is overkomen?
(Patiënt reageert niet.)
- Wilt u mij vertellen wat u droomt?
- Nee.
- Waarom niet?
- Daar ben ik niet klaar voor. Of u bent dat misschien niet. Ik haat dromen, dokter, omdat ze de herinneringen terugbrengen. Aan elk klotemoment. En vooral: aan haar.
- Haar?
- De vrouw. U weet toch dat er een vrouw bij me was?

- Ik heb het dossier gelezen. Kunt u me zeggen hoe die vrouw heet?
- Nee. Ik wil die naam niet uitspreken.
- De dingen benoemen waar we bang voor zijn, helpt ons om de angst te beheersen.
- Dat zou me niets helpen.
- Wat zou u wél helpen?
- Die vrouw opsporen, dokter. En haar doden.

9

De agenten verschoven de kast en legden de geblindeerde deur bloot. Valentina staarde naar het bruinige metalen oppervlak alsof ze het met haar blik kon doorboren. Ze beefde niet meer. Ze wilde er gewoon doorheen stappen en voor eens en altijd korte metten maken met die geschiedenis.

Het duurde nog tien minuten om de deur met een brander uit zijn scharnieren te krijgen. Al die tijd had Valentina naar de deur gestaard die weldra open zou zwenken. Ze kon haar voelen. Daarachter zat zij, en ze wachtte alleen op haar. Iets meer dan twee jaar waren er verstreken sinds ze haar had ontmoet, maar nu waren ze opnieuw samen, in elkaars nabijheid. Vreemd genoeg deed het haar niets meer. Geen sprong terug in de tijd. Alleen afwachting.

Toen de deur uiteindelijk opzij werd gezet, werden ze overvallen door een kil, vijandig tl-licht. In de verborgen ruimte stonden alleen twee bedden. Een ervan was bezet.

Zij keek hen emotieloos aan. Geen angst, geen verbazing.

Valentina staarde haar aan.

Ze kon niet veel ouder zijn dan vijftien.

Het meisje staarde terug.